

บทคัดย่อ

คนคาเร็นนี้ได้ลี้ภัยจากสงครามความขัดแย้งระหว่างผู้นำของรัฐคาเร็นนี้กับรัฐบาลพม่า ได้มีคนคาเร็นนี้จำนวนหนึ่งตั้งถิ่นฐานภายในชุมชนพลัดถิ่น (diaspora community) ตกค้างอยู่ในประเทศไทยมานานหลายปี และให้กำเนิดลูกหลานจนเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ พวกเขาไม่สามารถกลับบ้านได้ และต้องปรับตัวท่ามกลางความแตกต่าง ทำทายกับสังคมไทยใกล้เคียงกับชุมชนพลัดถิ่น พวกเขาความรู้สึกคิดถึงบ้าน มีจินตนาการถึงบ้านที่แตกต่างหลายสถานที่ (multi-placeness) แต่ไม่สามารถที่จะเป็นส่วนหนึ่งของบ้านทั้งหมดนั้นได้ พวกเขาถูกล้างสี หรือปิด เก็บตัวเองอย่างมิดชิด และพร้อมๆกับเปิดตัวเองเรียนรู้ที่จะเป็นคนอื่นตลอดเวลา จากการอยู่อย่างคนต่างถิ่น และอยู่เป็นผู้อพยพ (immigrant) พวกเขาอยู่ท่ามกลางความรู้สึกแปลกแยก ขัดแย้งแข่งขันกันระหว่าง การเป็นส่วนหนึ่ง (belongs) ของบ้านกับอัตลักษณ์ (identity) ของเขาที่มีหลากหลาย ทำให้พวกเขามีความรู้สึกที่ลึกลับ เจ็บปวดและไม่ทราบอนาคตที่กำลังจะมาถึง กลายเป็นการอยู่อย่างกระจัดกระจาย โดยอาศัยรวมตัวกันเป็นชุมชนพลัดถิ่นอย่างหลวม ๆ เพื่อเปิดพื้นที่ของคนคาเร็นนี้พลัดถิ่นสู่โลกภายนอกเพื่อดึงดูดความสนใจและเพื่อเปิดรับความช่วยเหลือจากนา ๆ ชาติ

พวกเขาได้ถูกกระตุ้นความรู้สึกที่มาจากความสูญเสียและเจ็บปวด โดยสร้างมายาคติของการกลับบ้านมาตุภูมิ ด้วยอุดมการณ์ชาตินิยมคาเร็นนี้ ผ่านกระบวนการครอบงำยึดเยียด คนพลัดถิ่นให้เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนจินตนาการ (imagined community) ที่มีชาติเป็นศูนย์กลาง โดยการสอนภาษา ประเพณีประติษฐ์ การฝึกระเบียบ ศาสนา ฯลฯ

ปัจจุบันพวกเขาเกิดความรู้สึกที่ลึกลับและสับสนในการดำรงอยู่ของตัวตนที่ถูกฝังฝังด้วยความเจ็บปวด การถูกยึดเยียด การดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ความอดอยาก และประสบปัญหากับการที่เขาไม่สามารถเป็นส่วนหนึ่งของชาติคาเร็นนี้ที่สร้างขึ้น ไม่สามารถเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนพลัดถิ่นที่อาศัยอยู่ในปัจจุบันและไม่สามารถกลับไปบ้านได้ พวกเขาารู้โดยตลอดเวลาว่าจะต้องเดินทางต่อ แต่ไม่เคยรู้ว่าจะเดินทางไปไหน แต่พวกเขาก็เฝ้ารออย่างเนิ่นนาน เขาไม่ค่อยได้รับความสำเร็จในการเป็นส่วนหนึ่งทั้งของบ้านที่เป็นชุมชนชาติ บ้านประวัติศาสตร์ และบ้านที่พักอาศัยอยู่ ดังคำพูดของคนหนึ่งในหมู่คนพลัดถิ่น ที่บอกว่า เขาสามารถเป็นอะไรก็ได้ที่ต้องการเป็น